

КОЙ Е ТОЙ
И КАК СЕ КАЗВА?

11 ДНИ ДО КОЛЕДА

Същата вечер, когато всички деца отгавна спяха, Точица се въртеше в леглото си и сън не я хващаше. Чудеше се как ли празнуват Коледа хората по света. Стана, нахлузи меките си пантофки с еленчета отпреди и отиде в кухнята. Приготви си от коледния чай на Лин, взе няколко кифлички с шипков мармалаг и се отправи към тавана.

– Бофи, спиш ли?

– Съвсем не. А ти защо не спиш в тази тъмна гоба и кой ще става за училище вместо теб?

– Измъчват ме едни изключително впечатлителни въпроси. Как хората по света празнуват Коледа? Дали е като при нас, или пък е съвсем различно? Навсякъде ли има Дядо Коледа? Има ли места, на които Коледа не се празнува? Ще гоиде ли Коледа, ако няма сняг? Дядо Коледа ли ще ми гонесе сестричката? Защото миналата година в писмото си го него точно това си поръчах. И сега се оказва, че бебето ще гоиде между Коледа и Нова година. И какво ще правим, ако реши да се появи точно на Коледа?

– Твърде много въпроси за такъв късен час – прозявайки се, отбеляза Бофър. – Да речем, че бих могъл да отговоря на някои от тях, но утре.

– Моля те, моля те, моля те! Нека да е сега!

– Почти полунощ е и всеки момент ще се превърна в тиква – шеговито каза той.

– Само за пет минутки – умоляваше го Точица. – Утре ще се събудя навреме, обещавам.

– Ох, добрее, едва ме нави – намизна ѝ Бофър. – Предлагам всеки ден до Бъдни вечер да ти отговарям на един въпрос, като ти разказвам по една история. Започвам отзад напред и от голу нагоре, после ще мина насам-натам, ще продължа от север на юг и от дясно наляво и ще свърша някъде там.

– Ама какви ги приказваш?! – объркано попита Точица. – Нищо не ти се разбира.

– Добре, слушай сега внимателно – шепнешком заговори Бофър. – Коледният дух има много различни проявления.

– За какъв коледен дух говориш?! – още по-объркано и също така шепнешком отвърна Точица.

– Някои го наричат Пер Ноел или Папа Ноел, груги Юле Ладс, Канакалока, Кристкинг, Коледния човек, Юленисен, Санта Клаус, Дед Мороз и т.н. Той има много различни имена и лица, но става въпрос за един и същ герой.

– Имаш предвид Дядо Колега, нали? – поинтересува се Точица. – Но защо го наричат по толкова различни начини?

– Защото, малка моя, всеки народ има собствена представа за него и го нарича с гумите на своя си език. Както на всеки език има гуми за въздух, вода и земя, и те звучат по различен начин, така и Дядо Колега носи различни имена на различните езици.

– Ахааа...

– Чувала ли си за свети Никола?

– Да, но какво общо има той с Колега?

– Сега ще разбереш – продължи Бофър. – Прилика номер едно – свети Никола е беловлас старец, от чиято гъбълга и винаги мокра брада капе морска пяна.

– А от брадата на Дядо Колега растат легени висулки – го-пълни Точица.

– Прилика номер 2 – отново заговори Бофър, – свети Никола много обичал да дава. Толкова много, че раздал цялото си богатство на бедните. Най-важната прилика между тях е, че и двамата са били много щедри и са се грижели за гругите. Давали са от сърце, без да очакват нищо насреща – продължи мъдрият дух. – И най-важното, свети Никола е баща на Дядо Колега, но това е строго секретно. Знаем го само аз, Дядо Колега, свети Никола и ти.

– Ще пазя тайната като мумия. – Точица направи онова гвижение, с което все едно заключва устата си и хвърля ключа, после попита: – Но се чудя коя е майката на Дядо Колега? Само с баща не става, нали?

– Очаквах този въпрос – важно-важно заяви Бофър, – но никоой не знае. Загадка е и го гнес.

Точица не остана доволна от отговора и се намръщи. През това време духът взе старинния глобус, който събираше прах на скрина, и посочи едно местенце на картата, много на север.

– Финландия е „официалната“ родина на Дядо Коледа и всяко финландско дете знае, че той живее в областта Лапландия, някъде в планината Корватунтури, някъде около град Савукоски.

– Планината Корват-какво в град Саву-кой?! – обърка се Точица. – Никое дете не може да запомни такива сложни имена. Току-що си ги измисли, нали? – с недоверие попита тя.

Бофър се разсмя с едно много дебело и плътно ХО-ХО-ХО, почти като Дядо Коледа, и я увери, че тези имена и области са съвсем истински. После завъртя глобуса и накара Точица да посочи произволно място на картата със затворени очи. Пръстчето ѝ попадна в родината на кроасаните.

ВЪВ ФРАНЦИЯ ДЕЦАТА ОСТАВЯТ ОБУВКИТЕ СИ КРАЙ
КАМИНАТА И ПЕР НОЕЛ ГИ ПЪЛНИ С ПОДАРЪЦИ...

На следващото завъртане се падна Великобритания.

– В Обединеното кралство – заговори Бофър, – гецата също пишат писма до Белобрадия старец, но не му ги изпращат, а ги пускат в угасената камина, за да могат ветровете да ги отнесат чааак до Северния полюс.

– Ами ако писмата се запалят, без да искат? – с основание се притесни Точица.

– Тогава се налага да пишат нови – многозначително отговори Бофър. – Във Великобритания Тамко Колега, както го наричат там, също обикаля гомовете нощем и оставя подаръците в закачени около огнището чорапи.

– Тези чорапи трябва да са като за великани. Иначе как ще влязат в тях велосипед или ролкови кънки, или скейтборд?

– Не се тревожи! – успокои я Бофър. – Дядо Колега е изобретателен и намира начин всяко дете да получи желания подарък.

На следващото завъртане се падна Чехия.

СПОРЕД ПРЕДАНИЯТА ЧЕШКИЯТ ДЯДО КОЛЕДА СЕ СПУСКА ОТ НЕБЕТО ПО ЗЛАТНО ВЪЖЕ, СЛЕДВАН ОТ ЕДИН АНГЕЛ И ЕДИН ДЯВОЛ...

На следващото завъртане пръстчето на Точица попадна върху Страната на лалетата.

– Николаус акостира на холандските брегове още през ноември – продължи разказа си Бофър.

– А откъде идва?

– Той обича да прекарва лятото на топло в Испания, където води записки кои деца слушат и кои – не. Наближи ли Колега, стъпва на сушата, качва се на бял кон и язди из града, за радост на малки и големи.

– А как Николаус успява да разбере кои деца слушат и кои – не?

– Има цяла войска от невидими помощници съгледвачи. Те са гомашни гноми. Във всяка къща с малко гете живее по един гном, който следи много внимателно в колко часа става и ляга гетето, мие ли си зъбите сутрин и вечер, бърка ли си в носа, помага ли вкъщи, пише ли си гомашните, яде ли твърде много близалки, прибира ли си играчките и всякакви такива неща. Точно преди Колега гномите се събират на съвещание при Дядо Колега и докладват кои деца не са били послушни.

– Но това е възмутително! Защо чак сега ми го казваш?! – разгневи се Точица.

– Защото чак сега ме питаш – мъдро отговори Бофър.

Изведнъж Точица подскочи.

– Олелеее! Ами сега?! Станало е много късно. Гномът ми ще ме изкаже на Дядо Колега – възкликна тя и хукна към стаята

си. – Лека нощ! – чуваше се гласът ѝ по стълбището. „Лека нощ!“, отговаряха ѝ стените на замъка и едно тъничко, едва доловимо гласче им пригласяше. Домашният гном се криеше в сенките.

Докато подскачаше по стълбите и весело си тананикаше „Джингъл Белс“, Точица се препъна и си изкълчи глезена. „Ох, защо все така се случва?! Трябва да внимавам повече. Винаги се наранявам, когато се забавлявам, защото, когато се забавлявам, не мога да мисля. А когато мисля, не се забавлявам“ – сама на себе си говореше тя. Болката не беше толкова силна, че да я накара да забрави разказа на Бофър.

Докато заспиваше, Точица си мислеше, че домашните гноми могат да бъдат нахитрени, защото, щом са ДОМАШНИ гноми, няма как да узнаят за пакостите, които децата вършат ИЗВЪН домовете си. Съответно, когато са навън, децата могат да си правят каквото си искат.

